

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 008381 23 Увп
Бањалука, 12.4.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Страхиње Ђурковића као предједника вијећа, Смиљане Мрше и Едине Чупељић као чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби Ц.Ј. из Б., Г.Ц., заступане по пуномоћнику М. Б., адвокату из Б. (у даљем тексту: тужитељица), против акта број ... од 22.1.2021. године, туженог Министарства ..., у предмету утврђивања накнаде за уређење градског грађевинског земљишта и ренте за легализацију изграђеног вишепородичног стамбеног објекта, одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање става 3. пресуде Окружног суда у Бијелини број 12 0 У 008381 21 У од 8.12.2022. године, у сједници вијећа одржаној 12.4.2023. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом, у ставу 1. изреке, је уважењем тужбе поништен уводно означени акт туженог, којим је одбијена жалба тужитељице изјављена против рјешења Одјељења за стамбено комуналне послове и заштиту животне средине Града Б. број ... од 29.10.2020. године, којим се у тачки 1. диспозитива тужитељици као инвеститору утврђује обавеза плаћања накнаде за легализацију изграђеног вишепородичног стамбеног објекта у Б. на парцелама означеним као к.ч. бр. 2241, 2257/2 и 2258/1 к.о. Б. 1 и то А) накнада за уређење градског грађевинског земљишта у износу од 14.662,04 КМ и Б) рента у износу од 5.452,11 КМ. Тачком 2. диспозитива тог рјешења је одређено да су саставни дијелови рјешења записник о утврђивању ренте број од 29.10.2020. године те записник број ... од 29.10.2020. године о утврђивању накнаде за уређење градског грађевинског земљишта, док се у тачки 3. диспозитива одређује да то рјешење важи годину дана од дана његове коначности. Ставом 2. изреке побијане пресуде тужени је обавезан да тужитељици надокнади износ од 700,00 КМ у року од 30 дана од дана пријема пресуде, а у преосталом дијелу је захтјев одбијен. Ставом 3. изреке побијане пресуде је одбачена тужба којом је тужитељица тражила да јој тужени исплати износе поближе наведене у том ставу.

Одлуку из става 3. изреке суд је донио на основу члана 22. тачка 5. у вези са чланом 9. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), из разлога што се о захтјеву за враћање наведених износа који су тражени у тужби не може расправљати у управном спору, јер је грађанско-правне природе за чије рјешавање је надлежан редовни парнични суд, а да предмет управног поступка и није било утврђивање висине преплаћеног износа који тужитељица сматра да јој припада, већ утврђивање накнаде за уређење градског грађевинског земљишта и висине ренте.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање става 3. те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужитељица побија њену законитост због повреде материјалног прописа. Наводи да је укупно уплатила накнаду за уређење градског грађевинског земљишта и ренту у висини од 74.803,73 КМ, умјесто износа од 31.407,97 КМ, а према рјешењима првостепеног органа број ... од марта мјесеца 2011. године, број ... од 30.7.2020. године и од 29.10.2020. године. Наводи да је одбацивање тужбе образложено ставом да се ради о ствари о којој се по одредбама овог закона не може водити управни спор у вези са чланом 9. став 1. тачка 1. ЗУС, због чега да тужитељица треба да тражи од првостепеног органа да јој се врати износ више плаћене накнаде и ренте, што да је неосновано, јер да управо води предметни управни спор да би јој се правилно утврдила висина накнаде за уређење градског грађевинског земљишта и висина ренте, па да уколико се утврди да јој је наметнута већа обавеза по тим основама да је орган у обавези да јој врати више уплаћени износ. Предложила је да се побијана пресуда у ставу 3. преиначи те да се тужба уважи и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужени орган је доставио списе управног предмета без одговора на захтјев.

Размотривши захтјев, побијану пресуду и цјелокупне списе предметне управне ствари и овог управног спора на основу одредбе 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Тужитељица побија нижестепену пресуду у ставу 3. изреке, којим је суд одбацио тужбу у дијелу којом је тражено враћања одређеног новчаног износа са законским каматама. Правилно је суд одбацио тужбу као недопуштену јер тужитељица такав захтјев није поставила у управном поступку, па исти није могла поставити у тужби након окончања управног поступка. Због наведеног је суд донио правилну и закониту одлуку која није доведена у сумњу наводима захтјева, јер о захтјеву тужитељице за враћање износа који су како тужитељица наводи неосновано наплаћени није одлучивано у управном поступку а при том, није донијета коначна и правоснажна одлука о висини утврђене обавезе за плаћање наведене накнаде и ренте.

Из изнијетих разлога по оцјени овог суда у ставу 3. побијане пресуде нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев тужитељице одбија на основу одредбе члана 40. став 1. ЗУС, јер првостепеним и оспореним актом против којег је поднијета тужба у управном спору, није одлучено о захтјеву тужитељице за поврат наведеног новчаног износа, односно

о таквом захтјеву није донијет коначни управни акт у смислу става 1. члана 7. ЗУС.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Страхиња Турковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић